

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 46

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 414 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 1 Νοεμβρίου ἐν. ἔτους ἐδημοσιεύθη ὁ ἀκόλουθος νόμος «περὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀρθροῦ 12 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5438 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ καταστατικοῦ νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἰσχυροῶν διατάξεων»:

ΓΕΩΓΙΟΣ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Μετὰ τὴν τρίτην παράγραφον τοῦ ἀρθροῦ 12 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5438 προστίθενται ἐν συνεχείᾳ αἱ ἑξῆς παράγραφοι:

«Τῆς Ἱεραρχίας συνερχομένης πρὸς ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν προεδρεύει ὁ κατὰ τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ παρόντος ἀρθροῦ τοποτηρητής, γραμματεὺς δὲ αὐτῆς ὀρίζεται ὁ νεώτερος τῶν παρισταμένων κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης Μητροπολιτῶν.

Ἡ ἐκλογή θεωρεῖται ἔγκυρος, ἂν παραστῶσιν εἰς τὴν ἐπι τοῦτω συνεδρίᾳ τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας. Ἐὰν κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν συμφώνως τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ἡμέραν δὲν προσέλθῃ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς Μητροπολιτῶν, ἢ Ἱεραρχία θεωρεῖται αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ οἰασδῆποτε διατυλώσεως συγκληθεῖσα διὰ τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν τῆς πρώτης συνεδριάσεως, μὴ συνυπολογιζομένης, καὶ διὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Μὴ προσελθόντων καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην συνεδρίᾳ τῶν δύο τρίτων τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας, ἢ ἐκλογή γίνεται ἔγκυρος μόνον ὑπὸ τῶν προσελθόντων, ὅσοιδήποτε καὶ ἂν ᾖσιν οὗτοι.

Ἡ ἐκλογή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν γίνεται διὰ μυστικῆς διὰ ψηφοδελτίου ψηφοφορίας. Πρὸς τοῦτο συντάσσεται ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου, πρὸ δύο ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς, κατάλογος εἰς τριπλοῦν περιέχων τὰ ὀνόματα πάντων τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας, κατὰ τάξιν τῶν πρεσβείων τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν νεωτέρων, ὅστις ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ καὶ τῶν παρόντων Συνοδικῶν, προσυπογραφομένου δὲ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας ἐκτίθεται ἀπὸ τῆς προηγουμένης τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν καθεδρικὸν

ναὸν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπιμελεῖται τοῦ Τοποτηρητοῦ κατασκευάζεται κιβωτίδιον ξύλινον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ὡς ψηφοδόχος, φέρον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καλύμματος αὐτοῦ ἐπιμήκη ὀπλὴν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ψηφοδελτίων, ἐφοδιάζεται δὲ ὁ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον γραμματεὺς τῆς Ἱεραρχίας δι' ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ ἀπολύτως ὁμοιομόρφων φακέλλων καὶ τεμαχίων λευκοῦ χάρτου χρησιμοποιοθησομένων ὡς ψηφοδελτίων.

Ἐπὶ τοῦ Τοποτηρητοῦ καὶ τῶν δύο ἀρχαιοτέρων κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης, ἐκ τῶν παρόντων Μητροπολιτῶν, οἵτινες συμπραξίτανται μετὰ τοῦ προέδρου κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκλογῆς, πλὴν τοῦ χρόνου ὅστις ἀπαιτεῖται ὅπως ἕκαστος αὐτῶν ψηφίσῃ, βεβαιοῦται ἐνώπιον τῶν παρισταμένων εἰς τὴν συνεδρίαν λοιπῶν Μητροπολιτῶν ὅτι ἡ ψηφοδόχος εἶνε ἀπολύτως κενή, μεθ' ὃ περιβάλλεται αὕτη διὰ δύο ταινιῶν ἐξ ὑφάσματος, ὧν ἡ μία καλύπτει καὶ τὴν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ψηφοδελτίων ὀπλὴν καὶ σφραγίζεται δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ καὶ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου.

Μετὰ τὴν βεβαίωσιν ταύτην καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ διαπίστωσιν ὅτι ὑπάρχει ἡ νόμιμος ἀπαρτία, ἀρχεται ψηφοφορία. Πρὸς τοῦτο καλεῖται ἕκαστος τῶν ἐν τῷ κατὰ τὴν παράγραφον 5 τοῦ παρόντος καταλόγῳ ἐγγεγραμμένων Μητροπολιτῶν καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ σειρᾷ ὅπως ψηφίσῃ. Ὁ καλούμενος λαμβάνων παρὰ τοῦ γραμματέως φάκελλον καὶ ψηφοδέλτιον ἀποσύρεται εἰς θέσιν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ διασκευασμένην οὕτως ὥστε ὁ ψηφίζων νὰ μὴ εἶνε ὁρατὸς ὑπὸ τῶν παρισταμένων, καὶ ἀναγράφει εἰς τὸ ψηφοδέλτιον τὸ ὄνομα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προτιμωμένου καὶ τὸν τίτλον αὐτοῦ. Μεθ' ὃ ἐγκλείων τὸ ψηφοδέλτιον εἰς τὸν φάκελλον παραδίδει αὐτὸν κλεισμένον εἰς τὸν πρόεδρον, ὅστις ἀποτυπῶν ἐπ' αὐτοῦ τὴν σφραγίδα τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου τὸν ρίπτει ἐντὸς τῆς ψηφοδόχου, ἐξ ἧς ἀφαιρεῖται ἡ καλύπτουσα τὴν ἐπι τοῦτω ὀπλὴν ταινία. Ὁ οὕτω ψηφίσας ὑπογράφει ἀμέσως εἰς τὸν ἀνωτέρω κατάλογον ἔναντι τοῦ ἐν αὐτῷ ὀνόματός του. Ὁ κατάλογος οὕτως χρησιμοποιεῖται ὡς πρακτικὸν τῆς ἐκλογῆς.

Περαιτωθείσης τῆς ψηφοφορίας, ἀφοῦ πάντες οἱ παρισταμένοι κληθέντες ὡς ἄνω ψηφίσωσι, τῆς ψήφου οὔσης ὑποχρεωτικῆς, ἀφαιρεῖται καὶ ἡ δευτέρα ταινία ἐκ τῆς ψηφοδόχου, ἧς ἀνοίγεται ὑπὸ τοῦ προέδρου. Τὰ ἐν αὐτῇ ψηφοδέλτια λαμβάνονται ἀνὰ ἕν ὑπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου ἐκ τῶν συμπραεδρευόντων μετὰ τοῦ προέδρου δύο Μητροπολιτῶν, καὶ ἀριθμούνται ἀναγραφομένης εἰς ἕκαστον τῆς σειρᾶς τῆς

ἐξαγωγῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς ψηφοδόχου, μονογραφοῦνται δὲ ὑπὸ τε τοῦ προέδρου καὶ τῶν δύο Μητροπολιτῶν, μεθ' ὃ ὁ πρόεδρος ἐκφωνεῖ μεγαλοφώνως τὸ ἐν ἐκάστῳ ψηφοδελτίῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα. Τὸ πρακτικὸν τῆς ἐκλογῆς χρονολογούμενον ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ προέδρου, τῶν συμπαραδρευόντων δύο Μητροπολιτῶν καὶ τοῦ γραμματέως.

Ψηφοδέλτια φέροντα, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ τίτλου τοῦ ψηφισομένου, ἐμφανῆ διακριτικὰ σημεῖα ἢ ὑπογραφήν τοῦ ψηφισάντος, θεωροῦνται ἄκυρα. Ἐὰν ἐν ψηφοδελτίῳ ἀνεγράφησαν πλείονα τοῦ ἐνὸς ὀνόματα θεωρεῖται τοῦτο ἔγκυρον μόνον ὡς πρὸς τὸ πρῶτον κατὰ σειράν ἀναγεγραμμένον ὄνομα.

Περατωθείσης τῆς ἀριθμώσεως καὶ τῆς μονογραφώσεως τῶν ψήφων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁ γραμματεὺς ἀναγράφει παρὰ πόδας τοῦ πρακτικοῦ τῆς ἐκλογῆς τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν ψηφισθέντων καὶ ἔναντι αὐτοῦ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ψηφοδελτίων δι' ὧν ἐψηφίσθη ἕκαστος ἐξ αὐτῶν, ἀριθμοῦνται αἱ ὑπὲρ ἐκάστου τῶν ψηφισθέντων ψῆφοι καὶ ἐλέγχεται ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν διὰ τῶν ψηφοδελτίων ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τῶν συμπαραδρευόντων δύο Μητροπολιτῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ψήφων μετὰ τοῦ ὀνόματος ἐκάστου τῶν λαβόντων αὐτὰς ἐκφωνεῖται μεγαλοφώνως ὑπὸ τοῦ προέδρου.

Ἐκλεγείς θεωρεῖται ὁ λαβὼν τὴν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν τῶν μετασχόντων τῆς ψηφοφορίας, ἢτοι τὸ ἡμισυ πλέον ἐνὸς ἐξ αὐτῶν. Ἐὰν κατὰ τὴν πρώτην ψηφοφορίαν οὐδεὶς τῶν ψηφισθέντων συγκεντρώσῃ ἀριθμὸν ψήφων ἴσον πρὸς τὸ ἡμισυ πλέον ἐνὸς τῶν ψηφισάντων, ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως καὶ ἀνευ διακοπῆς ἡ ψηφοφορία κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω δριζύεται τρόπον, χρησιμοποιουμένου τοῦ αὐτοῦ πρακτικοῦ ἐκλογῆς. Τὰ ψηφοδέλτια τῆς πρώτης ψηφοφορίας τίθενται ἐν ἰδίῳ φακέλλῳ σφραγιζομένῳ δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ καὶ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ μονογραφομένῳ ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τῶν δύο Μητροπολιτῶν καὶ τοῦ γραμματέως.

Ἐὰν καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ψηφοφορίαν δὲν λάβῃ τις τῶν ψηφισθέντων τὴν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν τῶν ψηφισάντων, τότε ἡ ἐκλογὴ ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως διὰ τρίτην φοράν κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω τρόπον, μετὰ δὲ τὴν διαλογὴν τῶν ψηφοδελτίων θεωρεῖται ἐκλεγείς ὁ σχετικῶς πλειοψηφίσας.

Τὸ πρακτικὸν τῆς ἐκλογῆς συμπληρούμενον κατατίθεται εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπιμελείᾳ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως, ἀκριβὲς δὲ ἀντίγραφον αὐτοῦ, καταρτιζόμενον ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἅμα τῇ λήξει τῆς ἐκλογῆς, χρησιμοποιοῦντος πρὸς τοῦτο τὸ τρίτον τῶν ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ παρόντος καταλόγων, καὶ ὑπογραφομένον παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ προέδρου, παραδίδεται εἰς τὸν παριστάμενον ὑπουργὸν τῶν Ἐθνησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας.

Πᾶσα ἔνστασις ὑποβαλλομένη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρὸς ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου συνεδριάσεως καὶ μέχρι πέρας τῆς ψηφοφορίας κρίνεται ὑπὸ τοῦ παρισταμένου ὑπουργοῦ τῶν Ἐθνησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας, ἀποφασίζοντος ἀνεκκλήτως.

Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον,

οὔ ἢ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καταργεῖται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1938.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς

ΠΑΥΛΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Τὰ Μέλη

Α. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΔΟΥΡΕΝΤΗΣ, Κ. ΓΕΩΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΝΔΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ, Ι. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ, ΑΓ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Κ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ, Π. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ, Κ. ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΣ, Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ, ΔΕΥΚ. ΡΕΔΙΑΔΗΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1938

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός
ΑΓΙΣ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τοῦ προπαρελθόντος Σαββάτου, 5 ἰσταμένου μηνός, ὀρισθέντος ὡς ἡμέρας ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνελθοῦσα περὶ ὥραν 10 π. μ. ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Ἀμβροσίου, προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν κατ' ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀνωτέρου νόμου, ἐπὶ παρούσῃ καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐθνησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Κ. Γεωργακοπούλου.

Τελεσθείσης τῆς κανονισμένης προσευχῆς καὶ ἀποχωρήσαντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Δ. Συνόδου, ἐκλείσθησαν αἱ θύραι τοῦ ναοῦ, μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καταλόγου τῶν δικαιουμένων εἰς τὴν ψηφοφορίαν Σεβ. Μητροπολιτῶν διαπιστωθείσης ἀταρτίας, ἀτε παρόντων 61 Ἱεραρχῶν, εἰς οὓς κατὰ εἰδικὴν γνωμίτευσιν τοῦ νομικοῦ συμβουλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας συμπεριλαμβάνετο καὶ ὁ περὶ οὗ ἠσχολήθη τὸ Πρωτοβάθμιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον Σεβ. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως κ. Ἰωάννης, ἤρξατο ἡ ψηφοφορία κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας, διεξαχθείσης ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν ἐπιτροπῆς ἐκ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κασσανδρείας κ. Εἰρηναίου καὶ Θεσσαλονίκης κ. Γενναδίου καὶ γραμματεῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γυθείου κ. Προκοπίου, ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων ἀπέδειξεν ὅτι 31 μὲν ψήφους ἔλαβεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας, 30 δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος. Οὕτω ὑπὲρ μηδ' ἐξέρου τῶν ψηφισθέντων Ἱεραρχῶν ἐπιτευχθείσης ἀπολύτου πλειοψηφίας, ἡ ψηφοφορία ἐπανελήφθη, ἐπιδή δὲ καὶ ἡ δευτέρα καὶ ἡ τρίτη εἰς τὸ αὐτὸ ἀπέληξαν ἀποτελεσμα, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἀπεδείχθη ψηφισθείς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας κ. Δαμασκηνός.

Τούτων οὕτω γενομένων, ἠνοήθησαν αἱ πύλαι τοῦ ναοῦ, ἐπηκολούθησε δ' ἀμέσως τὸ μικρὸν καὶ εἶτα τὸ μέγα Μήνυμα κατὰ τὰ διατεταγμένα, τῶν κω-

δώνων του ναού αναγγελλάντων την λήξιν τῆς ἐκλογῆς. Μετὰ τὸ μέγα Μήνυμα ὁ ἐκλεγείς Ἱεράρχης ἀπένευμε τὴν πρωθιεραρχικὴν εὐλογίαν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα, ὑπὸ τὴν γενικὴν εὐφρόσυνον ἀνακραυγὴν «ἄξιος». Μετὰ τοῦτο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Συνόδου ἀέγνω τὸ Πρακτικὸν τῆς ἐκλογῆς, ἀφοῦ δ' ὁ ἐκλεγείς Ἱεράρχης ἔδωκε τὴν νενομισμένην διαβεβαίωσιν ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τοῦ ἐκκλησιάσματος προσῆλθεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, ἔνθα ἐδέχθη τὰς συγχαρητικὰς εὐχὰς τῆς Ἱεραρχίας, τοῦ κλήρου, πολλῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ λαοῦ.

Ὁ ἀπὸ Κορινθίας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Μακαριώτατος Δαμασκηνὸς γεννηθεὶς τῷ 1891 ἐν Δροβιτσᾷ τῆς Ναυπακτίας, τὰ μὲν ἐγκύκλια μαθήματα ἐδιδάχθη ἐν τῷ σχολείῳ Πλατάνου καὶ τῷ Γυμνασίῳ Καρδίτσας, ἐν δὲ τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν ἐσπούδασε τὴν Θεολογίαν καὶ τὰ Νομικά. Τῷ 1917 προσελθὼν εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, τὸ κατ' ἄρχαιον μὲν ὡς Ἀρμάνδρ τῆς διηύθυνε τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, εἶτα δ' ἀναδεχθεὶς τὴν ἡγουμενείαν τῆς Ἱ. μονῆς Πεντέλης ἐπέτυχε τὴν οἰκονομικὴν αὐτῆς περισυλλογὴν μέχρι τοῦ 1918, ὁπότε, ἐντολῇ τῆς κυβερνήσεως ἀναλαβὼν ἀποστολὴν εἰς Ἄγιον Ὄρος πρὸς μελέτην τῶν κατ' αὐτήν, συνέταξε τὸν Καταστατικὸν τῆς ἐν Ἄθῳ μοναστικῆς πολιτείας Χάρτην. Μετὰ ταῦτα ἐνεργῶς δράσας εἰς ἀνασύνταξιν τῶν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου ἐγένετο ἰδρυτὴς τῆς «Παγκληρικῆς Ἐνώσεως», ἐν τῇ ἀκμῇ δὲ τῶν ἀρτύτων αὐτοῦ ὑπὲρ ἔξυψώσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου μεριμνῶν ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου Μητροπολίτης Κορινθίας κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1922. Ὁ νεορθὸς Ἱεράρχης ἀναλαβὼν τὰ ποιμαντορικὰ αὐτοῦ καθήκοντα ἐπέδωκε ὁλοψύχως εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῶν τῆς ἐπαρχίας δι' εὐρείας κοινωνικῆς δράσεως, ἔδρασε τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν Κορίνθου, νέον μητροπολιτικὸν μέγαρον, Ἱατρεῖον, Νυκτερινὴν Σχολὴν, Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα, ὅταν δ' οἱ τελευταῖοι σεισμοὶ κατέστρεψαν τὴν Κόρινθον καὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ἐδοκίμασθη μέχρις ἀπογνώσεως, ὁ Σεβ. Δαμασκηνὸς ὑπῆρξεν ἡ μόνη πάντων παραμυθία καὶ τὸ στήριγμα, διὰ τῆς ἀκαμάτου αὐτοῦ δραστηριότητος πρὸς ἀνακούφισιν τῶν παθόντων ἐμπνεύσας θάρρος, καρτερὰν καὶ ἐλπίδα ταχείας καὶ ἀσφαλοῦς ἀποκαταστάσεως τῶν θυμάτων τῆς θεομηνίας. Ὅπως ἀποκτήσας τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κράτους ἐτάχθη Πρόεδρος τοῦ Ὄργανισμοῦ Σεισμοπαθῶν Κορίνθου καὶ ὁ κύριος δημιουργὸς τῆς νέας πάλως. Μετοβὸς ἐν τῷ μεταξὺ εἰς Ἀμερικὴν πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν ἐπωμίσθη ἐν ταυτῷ καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ εἰρηνευτοῦ καὶ συμφιλιωτοῦ τῶν ἐκεῖ διεστώτων πρὸς ἀλλήλους ἑλληνικῶν πληθυσμῶν, ἐπανελθὼν δ' ἐκεῖθεν ἀνεδέχθη τὴν προεδρίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ὡς Ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε δὲ γνωστοὶ οἱ ἐν τε τῷ Ὄργανισμῷ τούτῳ καὶ τῷ Ταμεῖῳ Ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος πρόσφατοι ἀγῶνες αὐτοῦ πρὸς οἰκονομικὴν καὶ πνευματικὴν ἀντίψωσιν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου.

Μετὰ τέσσαρας ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς ἡμέρας (9) εἰς

τὴν γραμματεῖαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατετέθη αἰτησις ἀκυρώσεως τοῦ πρακτικοῦ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος κ. Ἀμβροσίου καὶ Σόμου - Ἰκαρίας κ. Εἰρηναίου διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους λόγους. Ὅμοια αἰτησις εἶχεν ὑποβληθῆ καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν τῇ πρωτῇ τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Μετὰ τριήμερον (12) ἐπηκολούθησεν ἑτέρα αἰτησις ἀκυρώσεως τοῦ πρακτικοῦ τῆς αὐτῆς ἐκλογῆς ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ αὐτὸ Συμβούλιον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου. Τῇ 14 εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας κατετέθη παρέμβασις τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ὑδρας καὶ Σπετσῶν κ. Προκοπίου, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Συνεσίου καὶ Ἄρτης κ. Στυρίδωνος ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐπηκολούθησε δ' εἶτα καὶ νέα παρέμβασις ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μαντινείας καὶ Κυνοῦρας κ. Γερμανοῦ, Καρυστίας κ. Πανταλεήμονος καὶ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Προκοπίου. Διὰ τε τὰς προσφυγὰς καὶ τὰς παρεμβάσεις τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ὥρισε δικάσιμον τὴν 16 Ἰσταμένου, ἧται τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην.

Πράγματι κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ταύτης ἐνώπιον τῆς ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας μετὰ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Ἀντιπροέδρου αὐτοῦ κ. Α. Γαζῆ συνεζητήθησαν αἱ ὑποβληθεῖσαι προσφυγαὶ κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς καὶ αἱ ὑπὲρ τοῦ κύρους αὐτῆς παρεμβάσεις. Τῆς ἐπακλουθησάσης ὁμως ἐπ' αὐτῶν διατικίψεως τοῦ Συμβουλίου μήπω περατωθείσης, δὲν ἐξεδόθη μέχρι τῆς στιγμῆς ἡ ἀπόφασις.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΛΕΥΓΤΙΚΟΝ

ΝΟΜΟΙ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ Η ΤΗΡΗΣΙΣ ΗΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ
ΠΡΟΣ ΕΔΡΑΙΩΣΙΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΘΗΚΗΣ»
1, 1-16, 34.

Α'. Περί Θυσιῶν. 1, 1-7, 38.

Ι. Τὰ ὀλοκαυτώματα: 1, 1-2 1α. α') Ὀλοκαυτώματα τῶν μεγάλων ζώων, στ. 1-9: 1) Ἱστορικὴ εἰσαγωγὴ, στ. 1-2· 2) Ἐκλογὴ τοῦ θύματος, στ. 2β-3· 3) Ἡ καθιέρωσις καὶ ἡ σφαγίασις τοῦ θύματος, στ. 4-5· 4) Ἡ ὑπὸ τῶν ἱερέων διαμέλισις καὶ καῦσις τοῦ θύματος ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, στ. 6-9.—β') Ὀλοκαυτώματα μικρῶν ζώων, στ. 10-13. 1) Ἡ ἐκλογὴ, στ. 10· 2) Ἡ σφαγίασις, στ. 11· 3) Ἡ διαμέλισις καὶ καῦσις, στ. 12-13.—γ') Ὀλοκαυτώματα πτηνῶν, στ. 14 2, 1α. 1) Ἐκλογὴ, στ. 14: τρυγόνες, περισσραῖ. 2) Εἰδικὴ διατύπωσις τῆς σφαγιάσεως καὶ τῆς καύσεως τῶν πτηνῶν, στ. 15-2, 1α.

ΙΙ. Τυπικὴ τάξις τῶν ἀναιμάτων θυσιῶν: 2, 1β 16. α) Ἡ ἐξ ἀλφίτων προσφορὰ, στ. 1-3: σμιδαλις· 1) Ἡ μερὶς τοῦ Θεοῦ: ἡ ἐπίχυσις τοῦ ἐλαίου, ἡ ἐπίθεσις τοῦ λιβάνου, ἡ καῦσις, στ. 1β-3· 2) Ἡ μερὶς τῶν ἱερέων, στ. 3.—β) Προσφορὰ ἀλφίτων ὑπὸ διαφόρους μορφὰς ἐφημέριων, στ. 4-10. 1) Αἱ μορ-

φαί τῆς ἐψήσεως: ἐψημένης ἐν κλιβάνῳ, «ἀπὸ τη-
γάνου», «ἀπὸ ἐσχάρας», στ. 4-7. 2) Ἡ μερίς τῆς
Θεοῦ, στ. 8-9. 3) Ἡ μερίς τῶν ἱερέων, στ. 10.—γ')
ἀποκλεισμοὺς ζύμης καὶ μέλιτος ἀπὸ πάσης ἀναιμά-
κτου θυσίας· ἀναγκαιότης χρήσεως τοῦ ἄλατος ἐν
πάσῃ οἰματηρᾷ ἢ ἀναιμάκῳ θυσίᾳ, στ. 11-13.
ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Ἡ ζύμη ἐθεωρεῖτο ὡς στοιχεῖον
ἀκάθαρτον (Πρβλ. Α. Κορινθ. 5,7) διὰ τὸν αὐτὸν
λόγον καὶ τὸ μέλι, ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο
αὐτὸ διὰ τὴν ζύμην. Ἄπ' ἐπαντίας, τὸ ἄλας εἶναι
τὸ ἀντίθετον τῆς ζύμης· ὡς ἐμποδίζον τὴν ἀποσύ-
θειον θεωρεῖται διὰ τοῦτο ὡς σύμβολον πιστότητος
καὶ εὐσταθείας.)—δ.) Προσφορὰ πρωτογεννημάτων,
στ. 14-16. 1) Ὡφελον νὰ εἶναι στάξεις ἐγγίζοντες
πρὸς τὴν ὁσίμωσιν. Τὸν τοιοῦτον οἶνον ὦφελον νὰ
φορῶσιν. Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη τυπικὴ διατάξις τῆς
θυσίας τῶν πρωτογεννημάτων, στ. 14. 2) Αἱ ἄλλαι
τυπικαὶ διατάξεις: ἡ ἐπίχυσις τοῦ ἐλαίου, τοῦ λιβά-
νου, ἢ καΐσις, στ. 15-16.

III. Τυπικὴ τάξις τῆς «θυσίας σωτηρίου» ἢ τῶν
λεγομένων «εἰρηνικῶν θυσιῶν», ἐκείνων δηλαδὴ τῶν
ὁποίων σκοπὸς ἦτο ὅτι μὲν νὰ εὐχαριστήσῃ δι' αὐτῶν
τὸν Θεὸν ὁ προσφέρων αὐτάς, ὅτι δὲ νὰ ἐπισπάσῃ-
ται παρ' αὐτοῦ νέαν τιμὴν χάριν. 3, -117. α.) Τυπικὴ
τάξις τῆς θυσίας ταύτης, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν
τὸ δῶρον εἶναι βοῦς, στ. 1-5. 1) Τὸ ἔργον τοῦ προσ-
φέροντος κατὰ τὴν θυσίαν, στ. 1-2α. 2) Τὸ ἔργον
τοῦ ἱερέως, στ. 2β-5: ἡ πρόσχυσις τοῦ αἵματος εἰς
τὸ θυσιαστήριον· χωρισμὸς τῶν μερῶν τοῦ θύματος,
τὰ ὁποῖα θὰ καῶσιν· ἢ καΐσις αὐτῶν. Πρβλ. καὶ
Κερ. 7,15-20.—β.) Τυπικὴ τάξις τῆς «θυσίας σω-
τηρίου» εἰς τὴν περίπτωσιν προσφορᾶς μικρῶν
ζώων, στ. 6-16α. 1) Ἀπαράτητος γενικὸς κανὼν ἐν
τῇ ἐκλογῇ τοῦ θύματος, στ. 6. 2) Εἰδικαὶ διατάξεις
διὰ τὴν τέλει τῆς θυσίας τῶν ἄρνων, στ. 7-11. 3)
Εἰδικαὶ διατάξεις διὰ τὴν τέλει τῆς θυσίας τῶν
αἰγῶν, στ. 12-16α.—γ.) Ῥητὴ ἀπαγόρευσις κοσμι-
κῆς χρήσεως τοῦ πάχους καὶ τοῦ αἵματος τοῦ θύμα-
τος, στ. 16β-17.

E. I. K.

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

B.

Ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγεται ὅτι, ἐφ' ὅσον κορυ-
φαῖοι μάλιστα ἐπιστήμονες—οἱ πλεῖστοι μύσται τῶν
φυσικῶν ἐπιστημῶν—παρὰδέχονται τὴν ἀθανασίαν
τῆς ψυχῆς, ἐπεὶ ἐκ τούτου ὅτι ὄχι μόνον ἡ πρόοδος
τῆς ἐπιστήμης δὲν ἀπέδειξεν αὐτὴν ὡς δεισιδαιμο-
νίαν καὶ πλάνην, ἀλλὰ καὶ ὅτι μᾶλλον τείνει νὰ τὴν
στηρίξῃ, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ καθολικὴ περὶ αὐτῆς
πεποίθησις βασίζεται εἰς ἀναντίρροτον πραγματικό-
τητα.

Δὲν ὑπάρχει γεγονὸς κραταίτερον ἐν τῷ κόσμῳ
τῆς ζωῆς ὅσον ὁ θάνατος. Τὰ ἄσπρα ἄσμάτων,
θέλον νὰ παραστήσῃ τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ ἔρω-
τος, παρομοιάζει αὐτὴν πρὸς τὴν ἰσχὺν τοῦ θανάτου:
«κραταῖα ὡς θάνατος ἀγάπη». Ἀκριβῶς δὲ διότι ὁ
θάνατος ἐμφανίζεται ὡς τὸ ἀμειλικότερον καὶ ἀπο-

λύτως ἀφουκτον κατάντημα τῆς ζωῆς ὡς τελεία κατα-
στροφή καὶ ἐκμηδένισις τῆς, θὰ ἔπρεπεν ἐν τῇ συ-
νειδήσει τοῦ ἀνθρώπου νὰ στηρίξῃ τὴν ἰδέαν τοῦ
ὀριστικοῦ εἰς τὸν τάφον τέρατος τῆς ζωῆς του, νὰ
ἀποξηράσῃ πᾶσαν ἰδέαν συνεχιστικῆς τῆς πέραν τοῦ
τάφου ἐν αὐτῇ τῇ γενέσει τῆς, νὰ τὸν συμβάσῃ
πρὸς τὴν μοῖραν τοῦ ὀριστικοῦ τῆς συνειδήσεώς του
ἀφανισμοῦ. Καὶ ὅμως συμβαίνει πᾶν τοῦναντίον· τὸ
μόνον γεγονὸς, πρὸς τὸ ὁποῖον δὲν δέχεται νὰ συμ-
βιβασθῇ, εἶνε ἀκριβῶς ὁ θάνατος τοῦ ἐγῶ του. Καθ'
ἐκείνην παρίσταται μᾶρτυς τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ δρό-
πανον τοῦ θανάτου θεορῶσει πᾶσαν ζωὴν· ὅτι «ἀπό-
κειται τοῖς ἀνθρώποις ἀπαξ ἀποθανεῖν»· ὅτι ὁ θά-
νατος εἶνε ἡ κατακλειστικὴ σκηνὴ τοῦ δράματος
πάσης ἀνθρωπίνης ζωῆς· ὅτι πάντες οἱ πρὸ αὐτοῦ
ὅμοιοι τοῦ ἀπέθανον, μετὰ τῆς αὐτῆς δὲ βεβαιότη-
τας ἀναμένει καὶ πάντων τῶν ἰδικῶν του, καὶ τοῦ
ἑαυτοῦ του, τὸν θάνατον· εἶνε ἐπίσης γεγονὸς, ὅτι σπα-
νωτάτα, ἢ καὶ οὐδόλως κατὰ τὴν ἐνταῦθα ζωὴν του
σκέπτεται περὶ τῆς μετὰ τὸν σωματικὸν θάνατον συ-
νεχίσεως τῆς ζωῆς του, τὸ μᾶλλον μάλιστα ἐν τῇ
ζωῇ λησμονούμενον εἶνε ἀκριβῶς ἡ συνέχισις τῆς.
Μεθ' ὅλα ταῦτα, τόσον ἐροζωμένη εἶνε ἡ εἰς τὴν
ἀθανασίαν πεποίθησις του, ὥστε, καὶ ἐπὶ στιγμὴν
ἔτι μίαν δεῖν συμβῆ νὰ προσέξῃ εἰς τὸ πρόβλημα
τοῦτο, συναισθάνεται ὅτι, ἄνευ τῆς μελλούσης ζωῆς,
ἡ παρούσα ζωὴ ἐντελῶς χάνει οἰονδήποτε νόημά της,
ἀποβαίνει αἰνίγμα ἄνευ λύσεως, ἀποτελεῖ συμβάν
τελείως παράλογον, περιέργον εἰς ἐσχάτην ἀμη-
χανίαν.

Ἄς ἴδωμεν τώρα ποῖοι εἶνε οἱ στηρικτικοὶ τῆς
ἀθανασίας λόγοι.

Ὁ πρῶτος, πάντως, λόγος, εἶνε ὁ μεταφυσικός,
ἦτοι ὁ ἀπὸ τῆς φύσεως τῆς ψυχῆς ὡς πνευματικῆς
ὑποστάσεως. Δοθέντος δὴ ἄρα δὴ ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε
οὐσία ἀτέλη, ἦτοι ἀμάρης καὶ, ἐπομένως, ἀδιάρητος,
ἄρα εἶνε καὶ ἀδιάλυτος καὶ ἀνώλεθρος, ἦτοι ἀθά-
νατος.

Ἄλλ' ὅτι κλήρος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε δυνατὸν
νὰ εἶνε μόνη ἡ παρούσα ζωὴ προκύπτει καὶ ἐκ τῆς
ἐννοίας τῆς σκοπιμότητος. Ἄν δι' ὅλης τῆς δημι-
ουργίας διήκει ἡ ἰδέα τῆς σκοπιμότητος, αὕτη πολὺ
ἐμφανεστέρως παρουσιάζεται εἰς τὸ βασίλειον τῆς
ζωῆς. Πάντα τὰ ἐμβία ὄντα εἶνε ἐφοδιασμένα δι'
ὅσων ἰδιοτήτων, ὀργάνων καὶ δυνάμεων ἵπαιτοῦν
αἱ ἀνάγκαι των, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ πλήρης μεταξύ των
ἀντιστοιχία, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀκριβῶς καὶ πάντα
ἐκπληροῦν τὸν προορισμὸν των, μετὰ τὴν πλήρωσιν
τοῦ ὁποῦ καὶ θνήσκουν. Μόνος ὁ ἀνθρώπος ἀπο-
τελεῖ ὅσον ἀπότομον τόσον καὶ παράδοξον ἐξαίρεσιν,
διότι εἰς μόνου αὐτοῦ τὴν ζωὴν δὲν παρουσιάζεται
ἀντιστοιχία μετὰ τῶν ἐφοδίων καὶ τοῦ προορισμοῦ
του, ὁ ὁποῖος οὕτω δὲν συντελεῖται. Εἶνε δὴ ἄρα
ὁ ἀνθρώπος διὰ τόσων πολλῶν καὶ μεγάλων καὶ
τοιούτων ἐφοδίων περικομισμένος, τὸ δὲ στάδιον
τῆς ἐπιγείου ζωῆς τόσον δὲν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν
πλήρωσιν των ἕνεκα τῆς μεγάλης του βραχυότητος
καὶ ἀνεπαρκείας, ὥστε τὸ ὕψιστον τῶν ἐμβίων ὄντων
κατὰ παράδοξον τρόπον νὰ ἐμφανίζεται ὡς τὸ μόνον

μὴ πληροῦν τὸν δι' ὃν ἐπλάσθη προορισμόν. ἀφοῦ ἀκαίρως καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ θανάτου· ἀποβαίνει οὕτω ἀκατανόητος ἢ ἀτελής του ζωῆ, διὰ τὴν ὁποῖαν παρουσιάζεται ὡς ἄνεν λόγου καὶ εἰς μάτην ὅλως δοθεὶς τόσος πλοῦτος δυνάμεων, ἱκανοτήτων καὶ ἰδιοτήτων, ὥστε ἀσκόπως νὰ ὑπερεκχειλίξη τὸν χρονικὸν τῆς ζωῆς του κλήρον.

Καὶ πράγματι, ἐὰν προσέξωμεν εἰς τὸ εἶδος, τὴν ἔντασιν καὶ τὸ πλάτος τῶν ἐμφυτῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον τάσεων καὶ ἐφέσεων, θὰ ἀντιληφθῶμεν ἑναργέστερον τὴν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς γήινης πραγματικότητος τεραστίαν δυσαναλογίαν. Ἄς λάβωμεν, φέρο' εἰπεῖν, πρῶτον ἕν' ὄψιν τὴν σφοδρὰν τοῦ ἀνθρώπου δίψαν πρὸς τὴν ἀπειρον γνῶσιν, τὸν ἄβυστον πόθον νὰ περιλάβῃ τὸ ὅλον τῆς ἀληθείας, πρὸς τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται σύμφυτον ἀκατάσχετον τάσιν. Ὁ νοῦς του ὄριον δὲν γνωρίζει καὶ ὁ προορισμένος πρὸς γνῶσιν κόσμος εἶνε ἀπεριόριστος. Μὲ τὴν τοιαύτην γνωστικὴν του προοπτικὴν ὁ ἄνθρωπος ἐρευνᾷ τὸ παρελθὸν τῆς ἀνθρωπότητος, σπουδάζει τὸ παρόν της καὶ προσπαθεῖ νὰ προχαράξῃ τὸ μέλλον της. Καθιστᾷ ὑποκείμενον τῆς ἐρεύνης του τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν ἔφ' οὗ κατοικεῖ πλανήτην, μελετᾷ πάντα τὰ ἐπ' αὐτοῦ καὶ περὶ αὐτὸν καὶ προσπαθεῖ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τῶν ἐνδομύχων κόλπων του τὰ μυστήρια· ἀφίνων τὸ μικροκόπιον μὲ τὸ ὁποῖον συλλαμβάνει τὰ ἀδιόρατα καὶ τὰ ἄφαντα, ὀπλίζεται μὲ τὸ τηλεσκοπίον διὰ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς ἀπεράντους χώρους καὶ τὴν φύσιν τῶν οὐρανίων κόσμων μὲ τοὺς μαθηματικούς του ὑπολογισμοὺς καὶ τὰς φαρμακοσκοπικὰς ἀναλύσεις, μὲ ὅλας δ' ἔν γένει τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθείσας φυσικὰς ἐπιστήμας προσπαθεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ ὅλον τὸν περιβάλλοντα αὐτὸν μεγαλόκοσμον καὶ μικρόκοσμον. Ἄλλὰ δὲν ἄρκεται εἰς μόνον τὸ ἐν ᾧ ζῆ καὶ εὐρίσκειται ἕλικὸν Σάμπαν. Ὁ νοῦς του, φιλοσοφῶν, τὸ διαπερᾷ καὶ βυθίζεται εἰς τὰ ἐπέκεινα τῆς κοσμικῆς ἐμπειρίας, εἰς τὸν κόσμον τῶν ὑπὲρ φύσιν, τῶν «μὴ βλεπομένων» καὶ μὴ αἰσθητῶν, προσπαθεῖ νὰ γνωρίσῃ τὴν οὐσίαν, τὰς αἰτίας καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πραγματικότητος, νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ φαινόμενα καὶ τὰς κατηγορίας της, νὰ κατασκευάσῃ κοσμοθεωρίας, νὰ ἀναχθῆ ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ εἰς τὸ δυνατόν καὶ ἀπὸ τοῦ ὄντος εἰς τὸ δέον, νὰ ἀχθῆ εἰς τὰ γενικά καὶ καθολικά, νὰ εὕρῃ τὰ ὑψίστα ἰδεώδη, τὰς ἀνωτάτας ἀξίας, τὰ συλλάβῃ τὰ τέλεια, τὰ ἄπειρα καὶ τὰ αἰώνια, συντόμως εἰπεῖν νὰ περιλάβῃ τὴν ὑπὸ τὰς γήϊνας συνθήκας ἀπερίληπτον ἀλήθειαν. Ἄλλὰ ὅσονδήποτε κἂν ἤθελε διαρκέσει ἢ παροῦσα ζωὴ του, οὐδὲ τὸ ἀπειροστόν ἐξ ὅσων ἐπιδιώκει ἢ γνώσις του ἀποκτᾷ ἀπέναντι τοῦ ὠκεανοῦ τῶν γνωστέων, ὅσονδήποτε δὲ κἂν ἤθελεν ἀποκτήσει γνώσεων πλοῦτον, ἀληθῆ σοφίαν χαρακτηροῖται μόνον τὴν ἐν τῇ πολυγνωσίᾳ του συναίσθησιν ἀγνωσίας, ἥτοι τὸ σωκρατικὸν «οὐδὲν οἶδα», ὅπερ δι' αὐτὸν ἀποβαίνει ἐλατῆριον καὶ κίνητρον πρὸς ἐντατικωτέραν γνωστικὴν προσπάθειαν, ἢ ὁποῖα ὅμως κατὰ κανόνα ἀνακόπτεται ὑπὸ τοῦ θανάτου. Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζεται ἐφωδιασμένος μὲ ἱκανότητας καὶ ἐπιπορευμένος μὲ ἀνάγκας ὑπερβαίνουσας ἀνυπολογίστως ὅτι δύναται

νὰ τῷ δώσει ἢ παροῦσα ζωὴ του.

Ἄλλην ἐξ ἴσου ἰσχυρὰν ἐφεσιν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τὴν ἐφεσιν τῆς ζωῆς. Ἐκαστος ἔχει τὴν συνίδησιν ὅτι εἶνε πλασμένος καὶ γεννημένος διὰ τὴν ζωὴν, ὅτι ἢ ζωὴ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν προορισμόν του, ἐπομένως ὅτι ἢ ζωὴ εἶναι δι' αὐτὸν ὑψίστον ἀγαθόν, ἐν ᾧ, τοῦναντίον, ὁ θάνατος εἶνε καθ' ὅσον ἀποτρόπαιον, ξένον τι δι' αὐτὸν καὶ ἀνάρμοστον, παράλογον καὶ ἀφύσιον. Ἐντεῦθεν ἡ ὑπομνήσκουσα τὸ σφριγὸς τῆς ζωῆς νεότης, ὡς σύμβολον τῆς ἀμῆς της καὶ ὑπόσχεσις μακροζωίας, χαρακτηρίζεται ὡς ὠραία καὶ ποθεῖται καὶ ἀγαπᾶται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γῆρας, τὸ ὁποῖον, ὡς πρότυπον τοῦ κόπτοντος τὸ νῆμα τῆς ζωῆς θανάτου, εἶνε ἀσχημον καὶ ἀποκρουστικόν, φευκτέον καὶ ἀπευκαταῖον, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ πρὸς αὐτὸ ἀποστροφή καὶ ἡ τάσις τῆς ἀποκρύψεως τῶν ἑτῶν, τῶν προδιδόντων γενεῖναισιν πρὸς τὸν θάνατον. Ὁ πόθος τῆς ζωῆς ἰδιαζόντως ἐπιτείνεται προοιούσης τῆς ἡλικίας, ὅσην ἴσως δὲ κἂν ἦνε ἡ ὀδύνη τῶν ἐπὶ κλίνης κατακειμένων καὶ ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους ἢ ζωὴ ἀποτελεῖ δοκιμασίαν πραγματικὴν, ὡς, φέρο' εἰπεῖν, οἱ ἀνίατοι πάσχοντες νόσον, οἱ ἐντελῶς ἀποροὶ καὶ γυμνοὶ καὶ ἀνέστιοι καὶ οἱ ὑπὸ ἀνυποπίστων ἠθικῶν δοκιμασιῶν πειραζόμενοι, πάντες προτιμοῦν ἀπὸ τῶν λυτρωτῶν τῶν πόνων θάνατον τὴν ζωὴν τῶν βασάνων καὶ τῆς ὀδύνης. Τόσον φυσικὸς διὰ τὴν ὑπόστασίν μας κλήρος εἶνε δι' ἡμᾶς ἢ ζωὴ καὶ τόσον ὀλοκληρωτικὴ εἶνε ἢ εἰς αὐτὴν προσήλωσις μας, ὥστε ὁ θάνατος, παρὰ τὸ πανσθενές του ἐπ' αὐτῆς κράτος, παρ' ὅσονθεωρεῖται καὶ λησμονεῖται καὶ ἀγνωεῖται, δὲν ἀποτελεῖ θεμελιῶδες διὰ τὴν ζωὴν μας στοιχεῖον, στερεῖται σημασίας διὰ τοὺς ζῶντας, οἱ ὅποιοι οὕτω ζοῦν ὡς νὰ μὴ ὑπάρχη. Δυσκόλως συμβιβάζομεθα πρὸς τὸν θάνατον προσφιλῶν προσώπων, ἔτι δὲ δυσκολώτερον φανταζόμεθα τὴν ἐκλειψιν τῆς ἰδικῆς μας ἀτομικότητος, δὲν ἐπιτρέπομεν δ' εἰς τὴν φαντασίαν μας νὰ σχηματίσῃ παραστάσιν ἰδικῆς μας κηδείας. Ὅσαμὶς προφέρομεν τὴν μεζονα πρότασιν τοῦ γνωστοῦ περὶ τῆς θνητότητος πάντων τῶν ἀνθρώπων συλλογισμοῦ, τὸ ὑποσυνειδητὸν σπεύδει νὰ διατυπώσῃ ὡς συμπλήρωμά του τὸ «κλήν ἐμοῦ». Τί δὲ εἶνε αἱ κατὰ τὴν ἑναρξιν νέου ἔτους καὶ τοὺς μεγάλους ἐορτίους σταθμοὺς εὐχαὶ ὑπὲρ μακροημερεύσεως εἰς ἔτη πολλὰ καὶ οἱ διαρκῶς ἐπαναλαμβανόμενοι πολυχρονισμοὶ εἰ μὴ ἀνταπόκρισις πρὸς τὸν πανανθρώπινον θερμὸν πόθον τῆς ζωῆς; Προδοῦμεν ὅχι ἀπλῶς νὰ ζήσωμεν, ἀλλὰ νὰ ζῶμεν ἐν τῇ ἐνοιᾷ τῆς αἰωνιότητος, νοοῦντες τὴν συνέχισιν τῆς ζωῆς ὡς δεῖ παροῦσαν ζωὴν, ἀλλ' ἅμα καὶ ποιτικῶς ὡς ζωὴν καλλιτέραν, τελειοτέραν καὶ πληροστέραν τῆς παρούσης, ὡς ζωὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἱκανοποιοῦνται πλήρως πάντες οἱ πόθοι καὶ πᾶσαι αἱ ἐφέσεις πληροῦνται καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν των, ὡς ζωὴν-πλήρωμα καὶ ὀλοκληρώσιν τῆς προσωπικότητος. Ἄλλη αὐτὴ δίψα μὴ κατευναζυμένη ὑπὸ τῆς παρούσης ζωῆς, τὴν ὁποῖαν συντέμνει ὁ θάνατος καὶ τὴν στερεῖ ἄρα ἀπὸ τὸ πλήρως ἀντίστοιχόν της.

Τὴν αὐτὴν δίψαν τῆς συνεχοῦς ζωῆς ἐκφορᾷ καὶ ὁ πόθος τῆς δόξης. Ἡ δόξα εἶνε μία ἀπὸ τὰς ἐπι-

μονωτέρας τοῦ ἀνθρώπου ἐπιδιώξεις ἀκριβῶς διότι ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς τὴν ἀθυνασίαν τάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἐφ' ὅσον «τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐστὶ τι ξυμφυές», ἀποτελεῖ δῆλα δὴ συνεχιζομένην εἰς τὸ διηνεκὲς οἰκογένειαν, τὸν ἄνθρωπον κυριεῦει ὁ πόθος «μὴ ἀνόνημον κείσθαι τελευτηκότα» ὅπως λέγει ὁ Πλάτων· ἐκφράζει λοιπὸν ἡ φιλοδοξία τὴν δίψαν νὰ ζῆ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἰδανικὴν τοῦ μέλλοντος ζῆσιν εἰς τὴν μνήμην καὶ τὰ συναισθήματα τῶν ἐπιγνομένων γειεῶν.

Ἀλλὰ μήπως εὐρίσκουν τὰ ἱστισιοχὰ των ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ αἱ τόσον ζωηραὶ ἱφέσεις τοῦ τελείου ἀγαθοῦ, τῆς πλήρους ἐλευθερίας, τὸ συναίσθημα τῆς ἀγάπης, ἐν γένει ἡ δίψα τῶν ὑψίστων ἀξιών καὶ ἰδανικῶν; Ἀποτελεῖ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀνθρώπων πείραν πικρὰν πόσον ἀνεύρετος εἶνε ἐνταῦθα ἡ ὑψίστη εὐδαιμονία παρὰ πάσας τὰς ἀγωνιώδεις προσπαθείας τῆς ἐζητήσεώς της, πόσον δὲ πλάσματικαὶ καὶ φροῦδι καὶ φευγαλέα εἶνε ὅσαι εὐτυχία πρὸς καιρὸν ἐξελήφθησαν ὡς τὰ ἐκζητούμενα μόνιμα ἀγαθὰ πάντα ἀποδεικνύονται «ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος», κατὰ τὸν Ἐκκλησιαστικὴν. Ἄν ὑπάρχῃ δ' ἐνταῦθα ἐλευθερία, αὕτη εἶνε τόσον σχετική, ὡςτε δὲν ἐπιτυγχάνεται ἐπὶ τῆς γῆς ἡ πλήρης κατὰ κτήσιν της. Οὐδ' εὐρέθη ποτὲ ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς παρουσίας ζωῆς τὸ ἀντίστοιχον τοῦ αἰωνίου καὶ ἀπείρου καὶ κατ' ἐξοχὴν τεκμηριουῦντος τὴν αἰωνιότητα τῆς ψυχῆς συναισθήματος τῆς ἀγάπης, ἀνέφικτα δὲ πάντα τε εἶνε ὑπὸ τὸν γήινον οὐρανὸν τὰ ὑψηλῶν ἰδανικῶν, πρὸς τὰ ὁποῖα ἀκατάσχετος φέρεται ἡ ψυχὴ.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Αἱ παράνομοι συμβιώσεις.

Τὸ διάβημα τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης περὶ ἐξακριβώσεως τοῦ τε ἀριθμοῦ τῶν παρανόμων συμβιώσεων καὶ τῶν λόγων εἰς οὓς θρῆσκονται αὐταὶ τεκμηριοῦ πρώτον μὲν τὴν μεγάλην αὐτῶν ἔκτασιν ἐν τῇ χώρῃ, δεύτερον δὲ τὴν παρ' ἡμῶν χαλάρωσιν τῶν ἠθῶν εἰς βαθμὸν λίαν ἀπειληγικόν. Τὸ δ' ἔτι θλιβερώτερον εἶνε, ὅτι ἡ ἔκλυσις αὕτη εἶνε διαδεδομένη καὶ εἰς τὴν ὑπαιθρον, μεταξὺ τῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνέκαθεν διεκρίνοντο διὰ τὴν ἐλλάθειαν καὶ τὴν ἀκλόνητον αὐτῶν προσήλωσιν εἰς τὰ ἀγὰ ἑλληνικὰ ἠθῆ καὶ τὴν θανμασίαν διὰ τὴν ἱερότητά της ἑλληνικὴν οἰκογένειαν. Καὶ ἡ μὲν πολιτεία δι' ὧν διαθέτει μέσων θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ, ἀνάγκη δ' ὅμως οἱ τε ἱεροκήρυκες καὶ ὁ ἐφημεριακὸς κλήρος νὰ καταστήσωσι τὸ ζήτημα ὑποκείμενον ἐξειδικασμένης προσοχῆς, πᾶσα δὲ νὰ καταβληθῇ δύναμις πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ καὶ ἐπάνοδον εἰς τὰ καλὰ ἑλληνικὰ πάτρια.

Ταλαίπωρος Ἱστορία!

Ἡ ἐπίσημος ἡμερησία «Πράβδα» τῆς Μόσχας ἐν τῷ ἀπὸ 19 παρελθόντος Ὀκτωβρίου φύλλῳ αὐτῆς περιέχει ἄρθρον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀποκηρύσσεται ἡ μέχρι σήμερον ὑπὸ τοῦ μπολσεβισμοῦ κηρυσσομένη

καὶ διὰ τσοῦτων ἐπιχειρημάτων ἐποστηριχθεῖσα ἕλιστική περὶ τῆς ἱστορίας ἀντίληψις. Κατὰ τὸν ἀρθρογράφον, ἡ ἕλιστικὴ ἐκδοχὴ τῆς γενέσεως τῆς Ἱστορίας, ὁ «ἱστορικὸς ἕλισμὸς» δῆλα δὴ, κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ πάντα ἐν τῇ Ἱστορίᾳ προέρχονται ἐκ «βάσεως οἰκονομικῆς», εἶνε ἐπιβλαβής. Τὴν θεωρίαν ταύτην διέδωκεν ὁ... Στουλγιάτικωφ, εἰδικώτερον δὲ ὁ ἱστορικὸς Πακρόβσκη, ἰδιαζόντως ἐπιμείνας εἰς τὸ ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ φαινόμενα εἶνε προϊόντα «οἰκονομικῶν νόμων». Ἡ φιλοσοφία τῆς Ἱστορίας τοῦ Πακρόβσκη—συνεχίζει ὁ ἀρθρογράφος—ἦτις προέκυψε ἐκ ταύτης τῆς θεωρίας, ἀπέβη γενεσιουργὸς τῆς ψευδοῦς ἀντιλήψεως περὶ τῆς ἱστορικῆς ἐξελέξεως, ἥτοι περὶ αὐτῆς ταύτης τῆς πραγματικότητος. Διότι ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου—ἐπανορθώνει ὁ ἀρθρογράφος—ἡ καθαρὰ ἰδέα, μία οἰαδήποτε θεωρία, μία πολιτικὴ σύλληψις, ἐκδηλοῦνται οὐ μόνον ἀνεξαρτήτως ὄλων ἀπὸ λόγων οἰκονομικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀνιθέσει πρὸς αὐτούς. Ἐπομένως—ἐπάγεται ὁ αὐτὸς—τὸ σύστημα τῶν Κολχόζ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας δὲν εἶνε ἀποτελεσματικὸν οἰκονομικῆς προοπτικῆς, ἀλλὰ μᾶλλον προὐδὸν τῶν σκέψεων καὶ διαλογισμῶν τῶν Λένιν καὶ Στάλιν, εἰς τοὺς αὐτοὺς δ' ἄρα παράγοντας ἀνακίτους καὶ ὁ σοβιετικὸς σοσιαλισμὸς! Οὕτως ἀμειλίχως καὶ ἀστοργῶς ἐκλακτίσας τὴν πολὺλεκτον θεωρίαν τοῦ ἱστορικοῦ ἕλισμοῦ ὁ τόσον ἀγρὰ μεταμεληθεὶς ἀρθρογράφος, κατακλείει τὸ ἄρθρον του δι' ἑκκλήσεως περὶ ἀπαρνήσεως τοῦ θεμελιώδους τούτου δόγματος τοῦ μπολσεβικοῦ μαρξισμοῦ καὶ περὶ προσανατολισμοῦ πρὸς ἀντίθετον ἀντίληψιν, ἥτις προσιδιάζει... εἰς τὸ κόμμα τοῦ Στάλιν!

*

Ἐν Chatfield τῆς Minnesota τῆς Ἀμερικῆς ναὸς ἰδουθεὶς ὑπὸ ἀθέου ἐώρτασε τὴν 80ὴν ἐπέτειόν του διὰ λευονίας ἀρχιερατικῆς. Περὶ τὸ 1850 μικρὰ ὁμάς ἐπηξεν ἐν Chatfield κοινότητα, σὺν τῇ ἀξήσει τῆς ὁποίας ἐγένετο αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη ἀνεγέρσεως ναοῦ διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν μελῶν της, καίτοι ταῦτα ἀνῆκον εἰς διαφόρους θρησκείας, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἦτο ἄθεος. Πρὸς τοῦτο ἐγένετο μεταξὺ αὐτῶν ἔρανος, ὅταν δὲ καὶ ὁ ἄθεος εἰσέφερε τὴν συμβολὴν του, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ γενναϊότερα τῆς τῶν λοιπῶν ὁμοῦ, εἶπε: Ἐγὼ οὕτε εἰς τὸν Θεόν, οὕτε εἰς τὸν διάβολον πιστεύω. Πιστεύω ὅμως ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ κοινότης ἀξία τοῦ ὀνόματός της ἀνευ ἐκκλησίας.

*

Ἀνογινώσκομεν ἐν ρωσικῷ ἐκκλησιαστικῷ φύλλῳ ὅτι σήμερον, τὸ πλευσιώτερον εἰς ναοὺς μέρος εἶνε ἡ νῆσος Πάτμος, συγκρινομένη πρὸς τὴν προπολεμικὴν Μόσχαν. Ἡ μικρὰ νῆσος ἀριθμοῦσα σήμερον 7,000 κατοίκους, ἔχει 300 ναοὺς.

*

Ἐν Βρυξέλλαις κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου συνήλθε τὸ 20ὸν συνέδριον τῶν ἀνατολιστῶν, τοῦ ὁποῖου μετέσχον διασπερσις καθηγηταί, τὸσον πολλοὶ δ' ἦσαν οἱ μεταξὺ αὐτῶν κληρικοί, ὡςτε ἡ διὰ τῶν ὁδῶν ὁμαδικὴ διάβασις τῶν λαϊκῶν καὶ τῶν κληρικῶν μελῶν ἐχαρακτηρίσθη ὡς καραβάνιον προσκυνητῶν. Ἐκ τῶν ἐξεασθέντων κατὰ τὸ συνέδριον ζητημάτων τὸ μεῖζον ἐνδιαφέρον εἰλκυσε τὸ τμήμα τῆς Παλ. Διαθήκης, ὅπου συνεζητήθη σὺν ἄλλοις, μετ' ἐξειδικασμένης προσοχῆς τὸ θέμα τῆς κριτικῆς τοῦ κειμένου καὶ τοῦ φιλολογικοῦ δνῆσμοῦ τῆς Πεντατεύχου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διὰ πράξεων τοῦ κ. ἐπί τῶν Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ διεβαθμώθησαν ὁ παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Χίου ὑπηρετῶν ὡς γραφεύς, Θεμιστ. Σ. Παππᾶς εἰς τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν γραφέως Α' τάξεως, ὁ δὲ παρὰ τῆ αὐτῆς Μητροπόλεως ὑπηρετῶν ὡς κλητὴρ ἱεροδ. Φαβάκης εἰς τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν κλητῆρος Α' τάξεως.

— Διὰ πράξεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ διαρτίσθη γραφεύς παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Δημητριάδος ὁ ἱεροδιάκονος Τιμόθεος Παπαμιχαήλ ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ γραφέως Α' τάξεως.

— Διὰ Βασ. Διατάγματος διεβαθμίσθη ὁ παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Χίου ὑπηρετῶν ὡς γραμματεὺς, Ἐμμανουήλ Ἰ. Δράκος, εἰς τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν γραμματέως Β' τάξεως.

— Διὰ Βασ. Διατάγματος ὁ παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἀργολίδος ὑπηρετῶν ὡς Πρωτοσύγγελλος Ἀρχιμ. Ἀναστάσιος Πισάκης προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν τμηματάρχου Β' τάξεως δι' εὐδόκιμον πολυετῆ ὑπηρεσίαν.

— Διὰ Βασ. Διατάγματος διαρτίσθησαν ὁ μὲν Ἀρχιμ. Ἀγνώσιος Κλαυδῆτος γραμματεὺς παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυντίας ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ γραμματέως Β', τάξεως, ὁ δὲ Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κλεμόμβροτος Πρωτοσύγγελλος παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Μυτιλήνης ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ εἰσηγητοῦ.

— Ἐχορηγήθησαν ἀδελφί ἀπουσίας δι' Ἀθήνας πενθῆ μέρος μὲν τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανῶ διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς, τετραήμερος δὲ τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Χαλκίδος κ. Γρηγορίῳ διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς καὶ δεκαήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἐλασσῶνος κ. Καλλινίκῳ διὰ λόγους ὑγείας.

— Τῆ παρελθούσῃ Κυριακῇ (13) ἐπὶ τῆ μνήμῃ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου ἡ θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἐτέλεσεν ἐν τῷ πανεπιστημιακῷ ναῶ τῆς Καπνικαρέας ἐπιμνημόσυνον λειτουργίαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου, ἱεροργουῦντος τοῦ Σεβ. Τοπότηρη τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Ἀμβροσίου. Κατὰ τὸ μνημόσυνον παρήσαν οἱ συγγενεῖς τοῦ ἐκλιπόντος Πρωθιεράρχου, πολλοὶ ἱεράρχαι, Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκοί, πολλοὶ κόσμοι τῶν γραμμάτων καὶ φοιτηταί. Μετὰ τὴν θείαν ἱεροργίαν ἐπηκολούθησε τὸ ἐπιστημονικὸν μνημόσυνον τοῦ μεταστάντος Ἐπιτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ τῶν τελετῶν αὐτοῦ, καταμέσῳ ἀκροατηρίου ἐξ ἱεραρχῶν, καθηγητῶν, φοιτητῶν καὶ πολλῶν ἐπισήμων, προεξάρχοντος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας. Μετὰ σύντεμον εἰσηγήσιν τοῦ προεδρευόντος τῆς Συγκλήτου Προπρυτάνεως κ. Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, τὸν περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ Μακαρ. Χρυσοστόμου μνημόσυνον λόγον εἶπεν ἀπὸ τοῦ βήματος ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Δημ. Μπαλᾶνος, χαρακτηριστικῶς λίαν ἐπιτυχῶς τὴν πλουσιωτάτην ἐπιστημονικὴν τοῦ μεταστάντος ἐκκλησιαστικοῦ συγγραφέως παραγωγὴν.

— Τῆ αὐτῆ Κυριακῇ ἐν τῷ μεσῷ πικνῷ ἐκκλησιαστικῷ καθεδρικῷ ναῶ ἐτελέσθη ἐπ' ἱῆς μνημόσυνος λειτουργίᾳ ἱεροργουῦντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τολαντίου κ. Πανταλεήμονος. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν πολλοὶ τῶν ἱεραρχῶν.

— Αὐθημερὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ αἰοδίμου Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου ἐτέλεσε καὶ τὸ ἐν Βυβλιαγμένη Ἐκκλησιαστικὸν Ὀρφανοτροφεῖον, ὅπερ τὴν ἐπὶ νέων βάσεων ἀναδιοργάνωσιν καὶ μέχρι τοῦδε συνήρῃσιν αὐτοῦ ὀφείλει εἰς τὸν μεταστάντα Πρωθιεράρχην.

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σύρον, οὗ κατὰ τὸ τέλος τὸν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μνημόσυνον ἐν τῷ ναῶ τοῦ ἁγ. Νικολάου παρήσαν πάντες οἱ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν σχολείων, ἐπιμνημόσυνον δὲ λόγον εἶπεν ὁ καθηγητὴς τῶν Θρησκευτικῶν κ. Σπ. Ἀβούρης, ἐξάρας τὴν

ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν τοῦ μεταστάντος Πρωθιεράρχου δράσιν.

— Καὶ ἐκ Ζακύνθου πληροφοροῦσιν ἡμᾶς οὗ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου οὐ ἐτελέσθη μνημόσυνον, καθ' ὃ παρέστησαν πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τῆ, νῆ του καὶ πολὺ πλῆθος πιστῶν. Ἐπιμνημόσυνον λόγον εἶπεν ὁ ἱεροδ. ἱεροκήρυξ τῆς Μητροπόλεως κ. Ν. Ἀβούρης.

— Δι' ἐγγράφου τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης διαβιβασθέντος εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν παρακαλοῦνται αἱ κατὰ τόπους ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαί, οἱ νομίμαρχοι καὶ αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ ὅπως ἐξικριβώσωσι τὸν ἐν τῷ τόπῳ τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἀριθμῶν τῶν παρανόμως συμβιούντων μετὰ σημειώσεως τῶν παρακινήσάντων εἰς τὴν παράνομον συμβίωσιν λόγων, ὅπως φέρ' εἰσπείν, τὰ καλύματα γάμων, οἰκονομικὰ αἵτια ἢ κακὰ ἔξεις κλπ.

— Τῆ παρελθούσῃ Κυριακῇ (6) ἐν τῷ ναυδριῷ τῆς τῆς Ριζοπειῖου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἐτελέσθη χάριν τῶν μαθητῶν ἡ ἀναβληθεῖσα λειτουργία τοῦ ἁγ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

— Ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἠγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ Προηγούμενου Εὐδοκίου Ἐρημοταμίανου, ἐκ τῶν ὀλιγοτέρων συγχρόνων ἀγιορειτῶν. Ὁ μεταστὰς συγγραφεὺς ἐξέδωκε τῷ 1926 ἱστορίαν τῆς μονῆς Ἐρημοτάμου, ἐδημοσίωσεν δὲ καὶ ἄλλας περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους διατριβὰς καὶ ἱκανὰ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς μονῆς τὸν ἀνέκδοτον, εἰργάσθη δ' ὡς ἀφωσιωμένος ἀγιορειτῆς πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος τῆς ἀκαλοτριώσεως τῶν ἀγιορειτικῶν Μετοχιῶν.

— Καθ' ὃ ἀναγράφει τὸ ὄργανον τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου «Ἐθνομάρτυς Πλάτων Χίου» ἀπὸ πενταστίας λειτουργοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Νυκτερινῆ σχολῆ, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Ἰωαννίμ, μερίμνη τοῦ ὁποίου ἤδη ἀπέκτησε νεόδμητον εἶκημα. Οἱ εἰς τὴν σχολὴν ταύτην φοιτῶντες νέοι χιοὶ διδάσκονται τὰς ἀπαραίτητους διὰ τὴν σημερινὴν ζωὴν πρακτικὰς γνώσεις, ἀποκτενοῦν δὲ καὶ τὰ ἀνάγκαια ἠθικὰ ἐφόδια, δ' ὧν θὰ ἀποβῶσι χρήσιμα μέλη τῆς κοινωνίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρας γνωστοποιῶν εἰς τὸν κλήρον καὶ τὸν λαὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὴν τελευτήν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου, «οὗ ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἀπώλεια οὐ μόνον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν Ὀρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν διὰ τῶν συγγραμμάτων, τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ ἐτίμησε καὶ ὑπερήσκησεν ὡς γενναῖος καὶ πιστὸς στρατιώτης», καὶ ἀναγγέλλων τέλειον μνημόσυνον ὑπ' αὐτοῦ, συνέστησεν ἅμα ὅπως πανταχοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τελεσθῶσι μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς «ἐὸς ἐξόχου Πρωθιεράρχου, Διδασκάλου καὶ ἐκκλησιαστικοῦ συγγραφέως».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Διὰ πατριαρχικοῦ γράμματος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἠγγελεθῆσεν τῆς προσεχοῦς παρασκευῆς γέας ποσότητος Ἁγίου Μύρου καὶ διαβιβασθείσης παρακλήσεως περὶ εἰσφορᾶς τοῦ ἀναγκασίου ποσοῦ ἐκ τοῦ πολυτίμου ἀρώματος γνησίου καὶ ἐκλεκτοῦ μύσου τοῦ Τογκίνου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἡ Α.Ο.Μ. ὁ Πατριάρχης δι' ἐγκυκλίου οὗτου πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου προτρέπεται ὅπως οἱ δυσκόμοι νὰ συμβάλωσιν εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον σκοπὸν ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὰς προσφορὰς καὶ τὰ πρὸς μνημόσυνον ὀνόματα εἰς τὰ γραφεῖα τῶν Πατριαρχείων διὰ τὰ περαιτέρω.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ὑπὸ τῶν γαλλικῶν ἀρχῶν ἐξεδόθη διάταξις ἀναγνωρίζουσα ὅς αὐτοτελεῖς ἀνεξαρτήτως θρησκευτικῶν κοινότητας πᾶσαι τὰς ἀριθμούσας τοὺς ἀριθμοὺς 25 μέλη. Ἡ διάταξις αὕτη φέρει εὐνοοῦσα τὰ μάλιστα τὴν οὐντικὴν ἐν τῷ κλίματι τῆς Ἐκκλησίας ταύτης κίνησιν, ἧς ἠγείται ὁ οὐντικὸς ἐπίσκοπος Ἐφραίμ Χακάρη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ ἡγέτης τοῦ ἐν Ρωσίᾳ Ἀντιθέου Συνδέσμου Γρασοσλάβσκη ἐν προσφάτῳ λόγῳ του διεκήρυξεν ὅτι ὁ ρωσικὸς σοβιετικὸς ἀθεϊσμός διανύει τὴν τελευταίαν του φάσιν ἐν τῷ κατὰ τῆς θρησκείας ἀγῶνι. Τῷ 1942 ἡ Ρωσία θὰ ἐορτάσῃ τὴν 25ετηρίδα τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ ἀγῶνος, τὸ ἱερίδιον δὲ τοῦτο θὰ ἦνε ταύτοχρόνως ὁ θρημαβευτικὸς ἐορτασμὸς τοῦ Κομμουνισμοῦ. Το ἱερίδιον ὁμοίως τοῦ 1967 θὰ ἐμφανίσῃ τὴν ὅλην Ρωσίαν μετὰ τῶν 230 ἑκατομ. κατοίκων τῆς ἐξ ὀλοκλήρου ἄθου. Οἱ ναοὶ αἱ συναγωγαὶ καὶ τὰ τεμένη θὰ ἀποτελοῦν ἀπλᾶς ἀναμνήσεις ἐνὸς εὐτυχῶς σβυσθέντος παρελθόντος, διὰ τὸ ὅποσον ἡ ἀνθρωποποιὸς δὲν θὰ ἐνδιαφέρεται περισσώτερον παρ' ὅσον σήμερον διὰ τοὺς παλαιούς ἑλληνικούς καὶ ρωμαϊκούς ναούς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ρωσικὴ ἄθου κίνησις παρασκευάζει τὸν κατὰ τὸ 1939 ἐορτασμὸν τῆς τριακονταετοῦς τῆς δράσεως, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἐν Μόσχᾳ θὰ συγκληθῇ διεθνὲς συνέδριον ἀθεΐας, οἷονος θὰ μετασχοῦν 63 ἀντιπρόσωποι διαφόρων χωρῶν. Ταῦτα εἶπεν ἐν τῷ λόγῳ του ὁ Γρασοσλάβσκη.

Ἐξεδόθη διαταγὴ ἀπαγορεύουσα νὰ ἐγείρονται ἐπὶ τῶν τάφων μνημεῖα θρησκευτικοῦ χαρακτήρος. Ἐπ' αὐτῶν ἐφεξῆς θὰ χαρακτανίζονται μόνον τὰ σοβιετικὰ σύμβολα, ἥτοι σφύρα μετὰ δρεπάνου ἢ πεντάκτινος ἀστήρ.

Ἡ «Διδασκαλικὴ Ἐφημερίς» παραπονεῖται διὰ τὴν μεταξὺ τοῦ κύκλου τῶν σοβιετικῶν παιδαγωγικῶν ἀπανσίαν ἀντιθρησκευτικὸν ζήλου. Μεταξὺ τῶν παιδαγωγικῶν τῆς περιφερείας τῆς Μόσχας—λέγει—ἐρουήνης διεξαχθεΐσας ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος «αἰσθάνεσθε τὸν ἐαυτὸν σας παρασκευασμένον πρὸς ἀντιθρησκευτικὴν δράσιν;», ἐκ τῶν 262 ἐρωτηθέντων παιδαγωγικῶν οἱ 191 ἀπήντησαν ἀρνητικῶς.

ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Καθ' ἃ ἐπιστέλλει ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀνταποκριτὴς τῶν «Ἐκκλησ. Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου, ἡ ὑπὸ τῶν κατακτησάντων τὴν Ἀβυσσινίαν ἰταλῶν ἀντικατάστασις τοῦ τέως Ἀμπούνα τῆς Ἀβυσσινιακῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐλαχολογηθῆσασα ἀποκήρυξις τοῦ νέου Ἀμπούνα ὑπὸ τε τοῦ τέως καὶ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Κοπτικῆς Ἐκκλησίας ἐπέγαγε δυσκολίας εἰς τὴν μικρὰν ἐν Ἱεροσολύμοις ἀβυσσινιακὴν κοινότητα, διότι διεγρήθη εἰς δύο μερίδας, ὧν ἡ μὲν τελευταῖα ἐκκλησιαστικὴ κοινότης πρὸς τὸν νέον Ἀμπούνα, ἡ δὲ ἐμμένει εἰς τὴν πρὸς τὸν τέως Ἀμπούνα καὶ πρὸς τὸν τέως ἀβυσσινὸν αὐτοκράτορα πιστιν. Ἐνταῦθεν ὁ μὲν ἀνήκων εἰς τοὺς δευτέρους ἀβυσσινὸς προΐσταμένος ἀφόρισεν τὴν ἐτέραν μερίδα, ἡ δὲ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀβυσσινιακὴ κτημοσύνη, κατὰ τὸ πλεῖστον ὄρον τῶν ἀβυσσινῶν αὐτοκρατόρων, ὡς καὶ τὰ προσκυνηματικὰ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει δικαιώματα τῶν ἀβυσσινῶν καὶ κοπτικῶν ἀποτελοῦν ὑποκειμενον ἀτελευτήτων ἐρίδων μεταξὺ τῶν δισταμένων μερίδων. Τῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς ἐπελήφθη ἡ ἑπιτοπιος πολιτικὴ ἀρχὴ, ἥ ἦν δὲ ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις γενικός πρόξενος τῆς Ἰταλίας ἐπενέβη ὑπὲρ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν τῆς Ἀβυσσινίας καθαστῶς μερίδος, τὸ γεγονός δὲ τῆς ὑπὸ τε τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀναγνωρίσεως τῆς ἰταλικῆς κατοχῆς τῆς Ἀβυσσινίας προβλέπεται ὅτι θὰ εὐνοήσῃ τὴν ὑπὲρ ταύτης τῆς μερίδος λύσιν τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἐν τοῖς «Ἐκκλησ. Καιροῖς» τοῦ Λονδίνου (28 Ὀκτ.) ἐδημοσιεύθη ἐμπεριστατωμένη νεκρολογία περὶ τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου, «οὗτινος ὁ θάνατος στερεῖ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μιάς ἐξόχου προσοπικότητος, ἥτις πλήλας σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τῆς». Ἡ νεκρολογία μεταλήγει: «Μέγας ἀνὴρ μετέστη εἰς τὴν ἀνάπανσίν του μετὰ βίον καθωσιωμένον εἰς τὴν διανομίαν τοῦ Θεοῦ. Αἰῶνα αὐτοῦ ἡ μνήμη».

BIBLIA

Μητροπολίτου Ἀθηναγόρα τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγκελλων καὶ Παραμυθίας, Φῶς ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ὕδατων. Φυλλάδιον πρῶτον: «Βοδα», «Βιρος», ἡπειρωτικὰ καὶ τοπωνυμῖα ἑλληνικώτατα ὑβριζόμενα. Ἀνατύπωσις

ἐκ τῆς ἐφημ. «Ἡπειρωτικὴν Μάλλον», Ἀθῆναι 1938 (σ. 16). Φυλλάδιον δευτέρον: Πλουμάριον. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Ποιμένων» Μυτιλήνης. Μυτιλήνη 1938 (σ. 16).

Ἀντωνίου Φ. Χαλά Ἀθηναῖκος πολιτισμός. Ἀθῆναι τύποις Σεργιάδου (σ. 16).

Σωκρ. Ν. Παπαδημητρίου, Ἡ θρησκαιολογία στὴν Ἑλλάδα. Ἀθῆναι, τύποις Ι. καὶ Α. Παπανικολάου, 1938 (σ. 38).

Ἰωάννου Ὀλυμπίου Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Δημητρίου Βερναδάκη. Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι ἐορτῇ τῶν γενεθλίων τοῦ ποιητοῦ. Μυτιλήνη, τύποις «Ταχυδρόμου» 1938 (σ. 32).

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος.

Χρησεύσεως τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Πιτισίου προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 83 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνορ. Ναῶν καὶ ἐφημεριῶν ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λομίᾳ τῇ 31 Αὐγούστου 1938. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβροσιος.

Ι. Μητρόπολις Κορινθίας

Κυλοῦνται οἱ βουλομένοι νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου ἱερέως τοῦ ἐν Μαψῷ ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ «ὁ ἅγιος Ἰωάννης», ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσι εἰς τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν τὰ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 68 τοῦ Ἀναγκ. νόμου 1369 ἐ. ἐτ. περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν ὀριζόμενα πιστοποιητικά πρὸς ἀνακήρυσιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων ἱερέων τῆς ἀνωτέρου ἐνορίας. Ἐν Κορινθῷ τῇ 9 Νοεμβρίου 1938.

Ὁ Πρωτοσυγκελλος Ἀρχιμ. Ἀγαθόνικος Παπασταματίου.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 65 τοῦ Ἀναγκ. νόμου 1369/1938 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου ἱερέως τοῦ ἐν Κάτω Δικηνῶ—Κορινθίας ἰ. ναοῦ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσι εἰς τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 68 τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά πρὸς ἀνακήρυσιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων ἱερέων τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας.

Ἐν Κορινθῷ τῇ 7 Νοεμβρίου 1938.

Ὁ Πρωτοσυγκελλος Ἀρχιμ. Ἀγαθ. Παπασταματίου

Ι. Μητρόπολις Θεσσαλονίκης [1]

Καλοῦμεν πάντας τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 66 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1369 ὀριζόμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Γεωργίου τῆς Κοινότητος Πανοράματος τῆς καθ' ἡμᾶς Θεσσαλοῦ ἐπαρχίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσι ἀπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 68 τοῦ Ἀν. Ν. 1369 ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα. Ἐν Θεσσαλονικῇ τῇ 11 Νοεμβρίου 1938

† Ὁ Θεσσαλονικῆς Γεννάδιος.

Ι. Μητρόπολις Βεργίας καὶ Ναούσης.

Προκηρυσσομεν ἐκλογὴν τακτικῶν ἐφημεριῶν διὰ τὰς κενὰς θέσεις Σταυροῦ, Νεοχωρίου Γιδᾶ, Νεοχωρίου Σφηνίσσης, Καστανιάς, Βάλτου, Βεργίνης, Νεοχωροπούλου, Κεφαλοχωρίου, καὶ καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τα προσόντα τα ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἀρθρον 66 παρὰ γρ. 4 τοῦ Α.Ν. 1369/38 ἵνα ὑποβάλλωσι ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Δελτικῷ «Ἐκκλησία» αἰτήσιν μὲθ' ἄλων τῶν δικαιολογητικῶν. Ἐν Βεργίᾳ τῇ 21/1/38.

† Ὁ Βεργίας καὶ Ναούσης Πολύκαρπος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ

Τύποις «Φοῖνικας» ὁδὸς Λεωνάτου 4, Τηλ. 64-229